

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Popławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Małgorzaty Lewko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 września 2021 r.

sprawy M. M.

s. B. i B., ur. (...) w P.

oskarżonego o czynny z art. 224 § 2 k.k. i in.

na skutek apelacji obrońcy od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 29 marca 2021 r., sygn. akt VIII K 403/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) *w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. I, w pkt. II tiret pierwsze i w pkt. III, uznaje go za winnego popełnienia jednego czynu, kwalifikowanego z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;*

b) *łagodzi karę orzeczoną wobec oskarżonego za ciąg przestępstw przypisanych mu w pkt. II od tiret drugie do tiret siódme do 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;*

c) *na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. zarzucanego w pkt. VIII aktu oskarżenia i przypisanego w pkt. IV;*

d) *uchyla orzeczenie o karze łącznej w pkt. V i na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę łączną w wymiarze 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;*

e) *uchyla orzeczenie o środku karnym w pkt. VII;*

f) *w pkt. IX kosztami procesu w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa;*

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata C. O. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i 60/100) brutto tytułem opłaty za obronę oskarżonego z urzędu przed sądem drugiej instancji.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 307/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 29 marca 2021 r. w sprawie VIII K 403/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. M.	karalność oskarżonego	informacja z KRK	k. 652-654
2.1.1.2.	M. M.	stosowanie gróźb bezprawnych wobec S. Z. w celu zmuszenia do przedsięwzięcia prawnej czynności służbowej oraz znieważanie podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w	zeznania świadka S. Z.	k. 674v.-675v.

		okresie od 1 lipca 2019 r. do 16 września 2019 r. w P., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	informacja z KRK	brak podstaw do zakwestionowania danych wynikających z Krajowego Rejestru Karnego w przedmiocie uprzedniej karalności oskarżonego;
2.1.1.2.	zeznania świadka S. Z.	brak podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań złożonych przez pracownika socjalnego, które były konsekwentne, spójne i przekonujące; świadek nie miał powodów do zeznania nieprawdy na niekorzyść oskarżonego i przedstawił fakty zaistniałe z jego udziałem, które potraktował z korzyścią dla niego jako jedno przestępstwo;

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>obraza prawa procesowego, mająca istotny wpływ na treść wyroku, to jest art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny następujących dowodów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zeznań świadka B. W., zwłaszcza przez pominięcie jego zeznań, w których stwierdził, że nie brał na poważnie rozmów z oskarżonym, nie obawiał się go i był pewien, że „nic dziewczynom nie zrobi”, - zeznań świadka W. S., zwłaszcza przez pominięcie jej zeznań, w których stwierdziła, że nie bała się pożyczyć oskarżonemu noża, mimo, że była noc, - wyjaśnień oskarżonego, zwłaszcza przez pominięcie jego wyjaśnień, w których stwierdził, że nie miał złych intencji, a prosił jedynie o pomoc, <p>a w konsekwencji niesłuszne uznanie, że groźby oskarżonego wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	spełnione, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że nie należy obawiać się oskarżonego;	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem sąd pierwszej instancji należycie ocenił zebrane w sprawie dowody, w tym zeznania wskazanych świadków i wyjaśnienia oskarżonego oraz wyprowadził z nich prawidłowe wnioski w zakresie ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego wyroku, w tym, że groźby wypowiedziane przez oskarżonego wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnione obawy popełnienia przestępstw na ich szkodę. Pomimo, że świadek B. W. był przekonany, że oskarżony pomimo wypowiedzianych gróźb nie wyrządzi krzywdy pokrzywdzonym i osobiście nie obawiał się go (k. 408), nie można było na tej podstawie ustalić, że groźby popełnienia przestępstwa, które wypowiadał wobec pokrzywdzonych pracownic ośrodka pomocy społecznej, nie wzbudziły w nich obaw, że zostaną spełnione, skoro takie obawy wynikały ze złożonych przez nie zeznań i wniosków o ściganie. Poza tym świadek B. W. podał, że oskarżony nie był wcześniej aż tak agresywny i musiał wzbudzać swoim zachowaniem obawy wyrządzenia krzywdy, skoro świadek szedł za nim kiedy udawał się do pracownic socjalnych, księgowa była przerażona jak do niej przychodził, a S. Z. twierdziła, że obawia się oskarżonego i nie wiedziała czego może się po nim spodziewać, bowiem nie znała go wcześniej		

(k. 409). Z tego, że świadek W. S. pożyczyla oskarżonemu nóż, kiedy przyszedł na stację w porze nocnej, pomimo, że obawiała się go (k. 410), nie można było wywodzić, że pokrzywdzona A. Ł. nie przestraszyła się groźby pozbawienia życia wypowiedzianej do niej w obecności tego świadka, zwłaszcza, że opisana sytuacja miała miejsce w innym czasie, a z relacji tego świadka wynikało, że groźba popełnienia przestępstwa wobec pokrzywdzonej wzbudziła w niej obawę, że zostanie spełniona i skutkowała wezwaniem policji. Także twierdzenia oskarżonego z rozprawy, że nie miał złych intencji i prosił jedynie o pomoc (k. 526), które nie znalazły potwierdzenia w relacjach pokrzywdzonych z przebiegu zaistniałych zdarzeń objętych oskarżeniem, nie uprawniały do uznania, że groźby, które wypowiadał wobec pokrzywdzonych, nie wzbudziły w nich uzasadnionych obaw, że zostaną spełnione. Sąd pierwszej instancji słusznie zatem ustalił, że pokrzywdzone potraktowały groźby oskarżonego poważnie i uważały ich spełnienie za prawdopodobne, czyli, że wywołały skutek stanowiący znamię czynu zabronionego, określonego w art. 190 § 1 k.k. Przypomnieć należy, że dla bytu przestępstwa groźby karalnej nie jest wymagane, by jej adresat miał pewność i był przekonany, że zapowiadane zdarzenie faktycznie nastąpi. Wystarczy, że jedynie przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić i że liczy się z taką możliwością (v. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2014 r., II AKa 162/14, LEX nr 1493813). W przedstawianych przez pokrzywdzonych okolicznościach, ich obawy i przekonania co do

<p>realizacji gróźb, były uzasadnione i dawały podstawy do uznania, że groźby były wyrażane na serio. Wskazać ponadto należy, że do przypisania przestępstw z art. 190 § 1 k.k. nie miało znaczenia, czy oskarżony miał zamiar spełnienia gróźb popełnienia przestępstwa, które wypowiedział wobec pokrzywdzonych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadność zarzutu związanego z tym, że groźby nie wzbudziły obaw, że zostaną spełnione, nie mogła prowadzić do zakwestionowania zasadności skazania oskarżonego i jego uniewinnienia od przypisanych mu w tym zakresie czynów</p>		
<p>3.2.</p>	<p>obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 190a § 1 k.k. co do czynu z pkt IV, poprzez niewłaściwe zastosowanie wskutek przyjęcia, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego czynu, podczas gdy brak było uporczywości w jego działaniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Zarzut w tym przedmiocie zasługiwał na uwzględnienie. Pomimo, że zeznania pokrzywdzonej I. C., z których wynikało, że oskarżony w okresie od września 2019 r. do 12 października 2019 r. w P., przychodził do sklepu w którym pracowała i wypowiadał się do niej podniesionym głosem, wzbudzając tym uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia (k. 57v., k. 412-413), były wiarygodne, błędne były ustalenia faktyczne przyjęte na ich podstawie przez sąd pierwszej instancji, w ślad za zarzutem oskarżenia, że były to znamiona uporczywego nękania, w rozumieniu art. 190a § 1 k.k. Oskarżony za pierwszym razem, we wrześniu 2019 r., nabył jedynie zabawkę w postaci pistoletu na kulki. Po dwóch tygodniach pojawił się w sklepie ponownie, zarzucając pokrzywdzonej, że go oszukała i domagał się od niej zwrotu 5 zł podniesionym głosem. Następnie pojawił się w sklepie dwukrotnie w dniu 12 października 2019 r. Najpierw oferował swoją pomoc i domagał się zwrotu pieniędzy, a następnie kiedy pokrzywdzona została sama wymusił na niej wydanie mu 2 zł, wzbudzając poczucie zagrożenia. Przedstawione zachowania oskarżonego, pomimo, że wzbudziły uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, nie nosiły cech uporczywości. Przez uporczywe nękanie w rozumieniu art. 190a § 1 k.k., należy bowiem rozumieć dręczenie drugiego człowieka, niedawanie mu spokoju, ciemnienie, gnębienie, prześladowanie, szykanowanie i zaszczuwanie, trwające przez pewien czas, do tego intensywne, nieustępliwe permanentne, zaciekle,

nachalne, natarczywe, natrętne, notoryczne, obsesyjne i stałe oraz mające miejsce wbrew woli pokrzywdzonego. O uporczywości świadczy zarówno częstotliwość zachowań, ale również czas ich trwania oraz ignorowanie powtarzanych próśb pokrzywdzonego o zaprzestanie zachowań wzbudzających poczucie zagrożenia lub naruszających prywatność. O uporczywości można mówić dopiero od momentu, gdy pokrzywdzony stanowczo zażąda zaprzestania zachowań wyczerpujących znamiona nękania. W tej kategorii zachowań nie mieściły się te przypisane zaskarżonym wyrokiem oskarżonemu w pkt IV, polegające na trzech wizytach oskarżonego w sklepie, w tym dwóch w ciągu jednego dnia, których celem było wymuszenie na pokrzywdzonej wydania pieniędzy. Ostatnie zdarzenie z dnia 12 października 2019 r., kiedy to oskarżony wykorzystując, że pokrzywdzona została w sklepie sama, zbliżył się do niej, spojrzał jej w oczy i z agresją nawiązał do nieobecności innych osób, żądając pożyczania mu pieniędzy w drobnej kwocie, mogło stanowić co najwyżej groźbę bezprawną w celu zmuszenia do określonego zachowania w rozumieniu art. 191 § 1 k.k., jednak w granicach oskarżenia dotyczącego uporczywego nękania z art. 190a § 1 k.k., bez objęcia zarzutem znamion groźby bezprawnej i działania w celu zmuszenia do wydania pieniędzy, nie było możliwe przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. bez wyjścia poza granice skargi uprawnionego oskarżyciela w tym przedmiocie i poza zakres zaskarżenia wyroku na korzyść oskarżonego. Oskarżeniem objęte bowiem zostało tylko uporczywe

<p>nękanie, które nie miało miejsca, a nie groźba bezprawna w celu zmuszenia do określonego zachowania, która nie została zarzucona oskarżonemu w ramach uporczywego nękania i stanowiła odrębny czyn.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>czyn przypisany oskarżonemu w granicach oskarżenia, nie wypełnił znamion zarzucanego przestępstwa, przez co zasadne było uniewinnienie oskarżonego od uporczywego nękania</p>		
<p>3.3.</p>	<p>obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 190 § 1 k.k. co do czynu z pkt II tiret pierwsze, poprzez niewłaściwe zastosowanie, podczas gdy przepis ten pozostaje w pomijalnym zbiegu z art. 224 § 2 k.k. na zasadzie konsumpcji oraz art. 11 § 1 i 2 k.k. co do czynów z pkt I i III, poprzez jego niezastosowanie i błędne uznanie, że zarzucane oskarżonemu zachowania stanowią dwa czyny, podczas gdy zachowania oskarżonego stanowiły jeden czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Zarzut w tym zakresie również zasługiwał na uwzględnienie. Czyny przypisane w pkt I, w pkt II tiret pierwsze i w pkt III wyroku, których dopuścił się oskarżony i tak zakwalifikowane, stanowiły bowiem ten sam czyn, składający się z powtarzających się zachowań, podjętych w tych samych, krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru na szkodę tej samej pokrzywdzonej, który uważa się za jeden czyn zabroniony, tak jak zresztą uznała także sama S. Z., która podała, że wszystkie zachowania oskarżonego wobec niej, należy ocenić jako jedno przestępstwo, a nie odrębnie, z uwagi na ich powód, czyli działanie w celu zmuszenia jej do przedsięwzięcia prawnej czynności służbowej związanej z przyznaniem oskarżonemu świadczeń z pomocy społecznej (k. 675v.). Przepis art. 12 k.k., przyjęty w akcie oskarżenia w ramach odrębnego zarzucenia oskarżonemu wszystkich czynów popełnionych na szkodę S. Z., w okresie od 1 lipca 2019 r. do 16 września 2019 r., stanowił podstawę do uznania wielości zachowań za jednorazową realizację czynu zabronionego i w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony wieloma zachowaniami popełnił jeden czyn zabroniony. Instytucja czynu ciągłego w sposób szczególny określa zasady odpowiedzialności karnej w sytuacji, gdy wiele czynów oskarżonego, wyczerpujących znamiona określonego typu przestępstwa, zostaje objętych jednością czynu ciągłego. Zastosowanie konstrukcji czynu z art. 12 k.k. nie jest jedynie prawem, ale obowiązkiem sądu orzekającego, jako instytucja prawa karnego materialnego, której celem jest stworzenie podstaw do uzyskania pełnego obrazu

społecznej szkodliwości, podjętych przez sprawcę zachowań oraz dokonania łącznej ich oceny, co w sposób istotny wpływa na dokonanie prawidłowej kwalifikacji prawnej, a w konsekwencji odpowiedniego wymiaru kary. Konstrukcja art. 12 k.k. dopuszcza przy tym stosowanie kumulatywnej kwalifikacji odniesionej do całego czynu ciągłego wynikającej z treści art. 11 k.k. Skoro bowiem czyn ciągły stanowi jeden czyn zabroniony, to oczywistym jest, że mają do niego zastosowanie zasady kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy, zgodnie z którymi, sąd skazuje sprawcę za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, tworząc w celu oddania zawartości kryminalnej czynu - kumulatywną kwalifikację prawną. Zgodnie z art. 11 § 2 k.k. sąd meriti orzekający w sprawie ma obowiązek kwalifikując przestępstwo powołać w części dyspozytywnej wyroku wszystkie pozostające w zbiegu przepisy ustawy karnej, które sprawca naruszył swoim zachowaniem (v. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2007 r., II KK 157/07, OSNwSK 2007, poz. 2756). Poza tym, działanie sprawcy, polegające na wypowiedzi lub wielu następujących po sobie wypowiedziach, zawierających zniewagi lub groźby bezprawne skierowane pod adresem tego samego funkcjonariusza publicznego i realizujące znamiona typów czynów zabronionych określonych w art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k., stanowi jedno przestępstwo, podlegające kumulatywnej kwalifikacji prawnej z obu tych przepisów (v. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1999 r., III KKN 376/97,

<p>OSNKW 1999/9-10, po. 55), co nie zostało uwzględnione przez sąd pierwszej instancji. Przypomnieć także należy, że przepis art. 190 § 1 k.k., pozostaje w niewłaściwym zbiegu (jest konsumowany), przez te wszystkie przepisy określające typy czynów zabronionych, w których jednym ze znamion jest groźba, w tym przepis określony w art. 224 § 2 k.k. Mając te wszystkie uwagi na względzie, przypisane oskarżonemu czyny w pkt I, w pkt II tiret pierwsze i w pkt III zaskarżonego wyroku, stanowiły jeden czyn z art. 12 § 1 k.k., kwalifikowany kumulatywnie przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., jako występki z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k., bez pochłoniętego art. 190 § 1 k.k., którego znamiona zawiera art. 224 § 2 k.k., co wymagało uwzględnienia przy rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez obrońcę na korzyść oskarżonego w tym przedmiocie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uchylenie pkt II tiret pierwsze i pkt III</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zasadność zarzutu skutkowałą koniecznością zmiany wyroku w tym zakresie i przypisania oskarżonemu w ramach czynów z pkt I, pkt II tiret pierwsze i pkt III, jednego czynu</p>		

3.4.	rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego co do czynów z pkt I i III	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Nie zachodziły bowiem podstawy do uznania, że kara 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu za czyn przypisany w pkt I, a ostatecznie także za czyny przypisane w pkt II tiret pierwsze i w pkt III, stanowiące jeden czyn, mając na względzie niemożność obostrzenia z tego powodu kary z uwagi na kierunek zaskarżenia wyroku, jest karą rażąco niewspółmierną, czyli niesprawiedliwą. Za ten czyn, oskarżonemu groziła kara pozbawienia wolności do lat 3, z możliwością jej nadzwyczajnego obostrzenia z uwagi na działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, na podstawie art. 64 § 1 k.k., do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, czyli do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tymczasem za ten karygodny z uwagi na społeczną szkodliwość i stopień winy czyn, została oskarżonemu wymierzona kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, czyli w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, która spełnia wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary.		
Wniosek		

o zmianę wyroku i obniżenie kary przy przyjęciu jedności czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
po uznaniu czynów przypisanych oskarżonemu odrębnie za jeden czyn, nie zachodziły podstawy do złagodzenia kary 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany w pkt I, która w takim wymiarze była zasadna w odniesieniu do tego czynu, na który składały się również zachowania przypisane w pkt II tiret pierwsze i w pkt III		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
uznanie oskarżonego za winnego przypisanych mu w pkt I, w pkt II i w pkt III czynów, zaliczenie na poczet kary łącznej okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego w tej sprawie oraz zwolnienie od kosztów sądowych w części skazującej	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
niezasadność apelacji wywiezionej co do winy oskarżonego i brak podstaw do uchylenia, bądź zmiany wyroku w tym zakresie z przyczyn wynikających z art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
uznanie czynów przypisanych w pkt I, w pkt II tiret pierwsze i w pkt III, za jeden czyn, kwalifikowany z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzenie za to kary jak w pkt I, złagodzenie kary za ciąg przestępstw przypisanych w pkt II od tiret drugie do tiret siódme, uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przypisanego w pkt IV, uchylenie orzeczenia o srodku karnym w pkt VII i obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania w części uniewinniającej w pkt IX oraz uchylenie orzeczenia o karze łącznej w pkt V i orzeczenie nowej kary łącznej	
Zwięźle o powodach zmiany	
W związku z uwzględnieniem podniesionych w apelacji zarzutów, dotyczących obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów, przypisanych oskarżonemu w pkt I, w pkt II tiret pierwsze i w pkt III, należało przypisać oskarżonemu jeden czyn w tym zakresie i wymierzyć mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, odpowiadającą tej wymierzonej w pkt I z uwagi na niemożność obostrzenia kary z powodu zaskarżenia wyroku jedynie na korzyść oskarżonego, pomimo zmiany opisu przypisanego w tym zakresie przestępstwa o dodatkowe czynności sprawcze. Powyższe wymagało złagodzenia kary orzeczonej za ciąg przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt II od tiret drugie do tiret siódme, z 8 do 7 miesięcy pozbawienia wolności z uwagi na wyeliminowanie z ciągu przestępstw, czynu przypisanego w pkt II tiret pierwsze. Uznanie w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt IV nie wypełnił	

znamion czynu zabronionego, skutkowało natomiast uniewinnieniem oskarżonego i uchyleniem orzeczonego w związku ze skazaniem w tym zakresie środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej. Przedstawione zmiany, wymagały rozwiązania kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, obejmującej także kary wymierzone z osobna za czyn przypisany w pkt III z art. 226 § 1 k.k. w wymiarze 1 miesiąca i za czyn przypisany w pkt IV z art. 190a § 1 k.k. w wymiarze 3 miesięcy oraz połączenia kar na nowo, co skutkowało orzeczeniem wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 9 miesięcy pozbawienia wolności, wynikającej z połączenia dwóch kar - 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 7 miesięcy pozbawienia wolności, przy zastosowaniu tak jak dotychczas zasady asperacji. Z uwagi na częściowe uniewinnienie konieczne było także obciążenie kosztami sądowymi w części uniewinniającej Skarbu Państwa.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	pomimo, że apelacja wywiedziona na korzyść oskarżonego nie została uwzględniona w całości, mając na względzie, że oskarżony jest bezdomny, korzystał z pomocy społecznej i przebywa aktualnie w zakładzie psychiatrycznym, zasadne było zwolnienie go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z uwagi na sytuację życiową i majątkową, prowadzącą do uznania, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe;
IV	o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu należało orzec na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. według norm przepisanych wynikających z § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu;

7. PODPIS
sędzia Krzysztof Korzeniewski